

Bijbels perspectief

Woord van de week

Psalm 94:9

***Zou Hij, die het oor plantte, niet horen?
Die het oog vormde, niet zien?***

Wie kent dat niet, het gevoel alsof God je er helemaal alleen voor laat staan. Je bidt, smeekt en roept, maar de hemel lijkt van koper, de hemelportalen potdicht. Je beukt je vuisten erop beurs, maar geen enkele reactie. Dat schijnt ook het gevoel van de psalmist van Psalm 94 geweest te zijn, tenminste die indruk wordt gewekt als je deze Psalm goed doorleest. Hij maakte zelf schijnbaar het nodige onrecht mee, kijkend naar vers 16 dat zegt: *Wie treedt voor mij op tegen de slechtaards? Wie stelt zich voor mij tegen de bedrivers van ongerechtigheid?* Op dit vers 16 mag dan zijn positieve getuigenis verwoord in vers 17 volgen, dat zegt: *[I]ndien de Here mijn hulp niet was geweest, mijn ziel zou bijna in de stilte gewoond hebben*, maar kijkend naar de verzen er voor is er wel degelijk de nodige moeite aan voorafgegaan. En dat in die moeite ook een aanvankelijk zwijgen van God was besloten, laat juist dat gekozen tekstvers zien. Het is alsof de psalmist zichzelf met deze woorden tot de orde roept!

Hoe aansprekend en alleszeggend zijn die woorden: *[z]ou Hij die het oor plantte, niet horen? Die het oog vormde, niet zien?* Wat de psalmist tot dit vers en zijn uiteindelijke getuigenis in met name vers 17 bracht, wordt niet vermeld, maar naar alle waarschijnlijkheid is het Gods Geest geweest die hem bij deze onomstotelijke waarheid bepaalde. Mogelijk gingen daarbij zijn gedachten naar eerdere moeilijke omstandigheden terug en werd hij eraan herinnerd hoe God er ook toen bij was. God is een hulp, ten zeerste bevonden in benauwdheden zoals Psalm 46:2 getuigt. Een getuigenis dat elk kind van God dat zich restloos aan Hem heeft toevertrouwd zal hebben ervaren en zal ervaren al kan God soms met zijn kind tot het uiterste gaan. Nieuwtestamenteisch behoeven we maar naar Paulus te luisteren als hij een opsomming geeft van alles wat hem is overkomen tot zelfs een komen op het randje van de dood.

Kortom, in welke moeilijke omstandigheid iemand zich misschien juist op dit moment ook bevindt terwijl het er wellicht op lijkt dat God jou wel 'in stilte laat wonen', Hij die het oor plantte, hoort wel degelijk en Hij die het oog vormde, ziet wel degelijk! Om het met de psalmist te zeggen, hovaardigen en goddelozen mogen verwaten taal spreken en ongerechtigheid bedrijven die elke verbeelding tart, tot zelfs moord toe, toch is het God zelf die zegt in Zijn Woord - en dat is betrouwbaar, Hij laat er geen van ter aarde vallen - Mij komt de wraak toe, Ik zal het vergelden.

Hij verstoot niet, maar God is een burcht, de rots van onze toevlucht (vers 22). Als je denkt dat je voet wankelt, dan juist is Hij er (vers 18). Als je gedachten richting wanhoop gaan, verkwikken zijn vertroosting je ziel (vers 19). Alleen, dit vraagt een onherroepelijk vertrouwen. Durf ik het in elke omstandigheid met Hem te wagen, mijn Schepper, mijn God en Vader die zijn Woord aan het kruis en in de opstanding waar maakte? Openen we onze oren en zien we op Hem alleen!

Gebed

Hoe klinkt door heel Uw Woord het getuigenis dat U erbij bent in alle moeite, zorg en problemen. Ja, tot in de dood. De waarheid is door de Waarheid, Uw Zoon bloedrood gespeld aan het kruis. Dat we ons anker slaan in zijn 'Het is volbracht'. Al zou de vijgenboom niet bloeien, er geen opbrengst aan de wijnstok zijn, nochtans... Amen.